

Fară titlu

Camelia Boamfă Comsit

Privesc,
Ca un al doilea fotograf,
La poza de la nunta mea...

Cu altă mireasă...
Si alti cunoscuti.
Necunoscuți mie acum.

Timpul acela,
Ne-a asezat pe scaune.
Chipurile noastre de-atunci
Si timpul scurs printe ele,
incet, odata cu noi.

Aripile-i de vis,
Sunt mancate de cariii timpului,
care-s mereu flămânzi de maine.

Pacat însă că ...
aripile nu se mai ȣes
ca la primul început.

....caci toata viața-i un inceput...
....chiar si sfarsitul, este un inceput.
Iar sfarsitul, trebuie , si are un sfârșit.

Poate atunci cand incepe ceva nou?
O noua regenerare de aripi frante?
...apoi rostogolirea spre mereul maine ...

Va fi un inceput?